

Josie tiesi, millä tavoin hän voisi noudattaa Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä.

JoLyn Brown
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Josie istui serkkunsa Ashlynin kanssa kotinsa ulkopuolella olevan puun juurella.

"Kunpa voisimme tehdä jotakin hauskaa ansaitaksemme rahaa", Josie sanoi.

"Ehkä voisimme ansaita rahaa tekemällä asioita ihmisten puolesta", Ashlyn sanoi.

"Entä jos perustamme sellaisen kerhon?" Josie hypähti innoissaan ylös. "Niin kuin lemmikkien hoitokerhon tai koirien kävelytyskerhon."

"Voisimme tehdä kaikenlaista", Ashlyn sanoi. "Ihmiset tarvitsevat aina apua. Ja he maksaisivat meille."

Ashlyn oli oikeassa. Josie näki joka päivä ihmisiä, jotka tarvitsivat apua.

Äkkiä Josie sai toisen idean. Hänen sisällään oli lämmin tunne. Se muistutti häntä hänen kasteestaan edellisenä vuonna. Hän oli luvannut muistaa Jeesuksen aina ja noudattaa Hänen esimerkkiään. Hän tiesi yhden tavan, jolla hän pystyisi siihen.

"Entä jos meillä olisi kerho, joka auttaa ihmisiä

ilmaiseksi?" Josie kysyi. Lämmin tunne vahvistui.

Ashlynin silmät suurenivat. "Se olisi tosi hauskaa", hän sanoi. "Me voimme auttaa ihmisiä koulussa ja kirkossa – melkeinpä kaikkialla."

"Voimme kutsua sitä Auttamiskerhoksi!" Josie sanoi. "Aloitetaan huomenna koulussa."

Seuraavana päivänä välitunnilla Ashlyn ja Josie juoksivat leikkikentän laitaan.

"Näetkö ketään, jota voimme auttaa?" Ashlyn seiso varpaillaan ja katsoi kohti kolhuista sateenkaariliukumäkeä.

"En vielä." Josie tarkasti katseellaan kiipeilytelineet ja keinut. Lapsia oli liukumassa alas ja keinumassa. He pompottivat palloja ja hyppivät narua. Kukaan ei oikeastaan näyttänyt tarvitsevan apua. Kaikilla näytti olevan ystävä. Sitten hän näki nuoremman tytön, jolla oli hyppynaru ja joka oli aivan yksin.

Josie tarttui Ashlynia käsivarresta. "Katso tuonne!"

Josie ja Ashlyn etsivät hyppynarut ja kävelivät tytön luo.

"Hei! Minä olen Josie."
"Ja minä olen Ashlyn. Mikä sinun nimesi on?"
Tyttö näytti yllättyneeltä. "Minä olen Leslie."
"Haluatko hyppiä meidän kanssa?" Josie näytti hyppynaruun.

Leslie hymyili. "Joo!"

Ashlyn ja Josie opettivat Leslielle uusia tapoja hypätä narua. Kun kello soi, he hyvästelivät. Josiesta tuntui hyvältä. Hän tiesi, että se oli Pyhä Henki.

Sen jälkeen aina kun Josie ja Ashlyn näkivät Leslien käytävällä, he tervehtivät häntä.

Josie ja Ashlyn etsivät myös lisää ihmisiä, joita auttaa. Joskus he sanoivat ihmisille mukavia asioita ja yrittivät piristää heitä. Toisinaan he kutsuivat lapsia leikkimään kanssaan. Eräänä päivänä Josie hymyili erälle pojalle koulun ulkopuolella. "Minä tykkään dinosauruspaidastasi", hän sanoi.

Poika virnisti ja katsoi paitaansa. "Kiitos."
Kun Josie istuutui, hän tajusi, ettei hänelle ollut tullut edes mieleen, että hän tekisi sen kerhon vuoksi! Hän oli vain tehnyt niin.

Josie ajatteli kaikkia ystäviä, joita hän oli saanut sen jälkeen kun hän ja Ashlyn panivat alulle kerhonsa. Josiesta oli todella hauskaa auttaa ihmisiä. Se sai hänet haluamaan tehdä enemmän mukavia asioita muiden hyväksi. Auttamiskerho auttoi *häntä* tulemaan paremmaksi. Ja se tuntui hienolta. ●